ALEXANDRI PAPÆ III. LITTERÆ DE CANONIZATIONE S. THOMÆ CANTVARIENSIS ARCHIEPISCOPI, FACTA ANNO 1173.

Alexander Episcopus seruus seruorum Dei dilectis filiis, Priori & monachis Cantuariensis Ecclesiæ salutem & Apostolicam benedictionem.

GAVDENDVM est vniuersitati Fidelium de mirabilibus illius sancti & venerandi viri Thomæ Archiepiscopi vestri. Sed vos exinde tanto ampliori gaudio & exultatione debetis repleri, quanto ipsius miracula occulta fide sæpius intuemini, & eius sanctissimo corpore Ecclesia vestra specialius meruit illustrari. Nos autem considerata gloria meritorum eius, quibus in vita sua magnanimitas claruit, & de miraculis eius non solum communi & celebri fama, sed & dilectorum * filiorum nostrorum Alberti, tituli sancti Laurentij in Lucina, & Theodini tituli sancti Vitalis presbyterorum Cardinalium Apostolicæ Sedis legatorum, & aliarum plurium personarum testimonio certitudinem plenam habentes, præfatum Archiepiscopum in capite Ieiunij, multitudine clericorum & laicorum præsente, in Ecclesiæ deliberato cum fratribus nostris consilio, solemniter canonizauimus, eumque decreuimus sanctorum Martyrum collegio annumerandum: vobis & vniuersitati Fidelium de Anglia Apostolica authoritate mandantes, vt Natalem eius diem, quo vitam suam gloriosa passione finiuit, annis singulis cum debita veneratione celebretis. Quoniam igitur dignum est, & vobis plurimum expedit, vt sanctum corpus eius cum ea, qua decet reuerentia & honore condatur: discretioni vestræ Apostolica auctoritate mandamus, quatenus corpus eius, deuote & reuerenter facta solemni processione, aliquo solemni die, congregato Clero & populo, in altari honorifice recondatis: aut ipsum in aliqua decenti capsa ponentes, prout conuenit eleuatis in altum, & patrocinium eius pro salute Fidelium & pace vniuersalis Ecclesiæ satagatis apud Dominum vestris piis orationibus impetrare. Valete. Datum Signiæ quarto Idus Martij.

*fratrum

Alexander Papa iubet eleuari corpus Martyris.

Aliæ ad Christi Fideles.

REDOLET Anglia fragrantia & virtute signorum, quæ per merita illius sancti & venerandi Thomæ quondam Cantuariensis Archiepiscopi omnipotens Deus operatur, & vniuersa vbique lætatur Fidelium Christiana religio, pro eo quod ille, qui est mirabilis & gloriosus in Sanctis, Sanctum suum post mortem clarificauit, cuius vita laudabilis multa fulsit gloria meritorum, & tandem martyrio consummata est certaminis gloriosi. Quamuis autem de sanctitate ipsius dubitare non possit, qui eius & laudabilem conuersationem attendit, & gloriosam considerat passionem, voluit tamen Redemptor atque Saluator noster eius sanctitatis insignia magnificis radiare miraculis: vt qui pro Christo insuperabilis virtutis constantia necessitates & pericula pertulit, sui laboris & certaminis in æterna beatitudine cognoscatur ab omnibus percepisse triumphum. Nos vero auditis innumeris & magnis miraculis, quæ iugiter per sancti illius viri merita fieri vniuersitas narrat Fidelium, & super his non sine magno gaudio per dilectos fratres nostros Albertum, tituli sancti Laurentij in Lucina, & Theodinum tituli sancti Vitalis presbyteros Cardinales atque Apostolicæ Sedis Legatos, qui eadem miracula tanto perspicacius didicerunt, quanto amplius sunt loco vicini, præcipue certiores effecti, & plurium aliarum personarum testimonio fidem sicuti debuimus, adhibentes, prædictum Archiepiscopum solemniter in Ecclesia, magno ibidem clericorum & laicorum collegio præsente in capite Ieiunij, deliberato fratrum nostrorum consilio canonizauimus, ipsumque decreuimus Sanctorum catalogo adscribendum. Vniuersitatem itaque vestram monemus, & auctoritate qua fungimur districte præcipimus, & Natalem prædicti gloriosi Martyris diem passionis suæ solemniter annis singulis celebretis, & apud ipsum votiuis orationibus satagatis veniam promereri: vt qui pro Christo in vita exulum, & in morte virtute constantiæ passionis martyrium pertulit, Fidelium iugi supplicatione pulsatus, pro nobis apud Dominum intercedat. Datum Signiæ 4. Idus Martij.

Plura de S. Thoma Cantuariensi Archiepiscopo Lector, si cupis, lege Baronium ab anno 1162. vsq; ad annum 1173. inclusiue, & Rogerum de Houeden Annal. parte posteriori in Henrico II. vbi ex diuersis Auctoribus & Epistolis S. Thomæ & aliorum, quæ toto illo plurium annorum persecutionis tempore vltro citroq; sunt datæ, quas omnes exscripsere, historiam per singulos annos contexuerunt.

VITA S. EBRVLPHI CONFESSORIS, A QVODAM EIVS DISCIPVLO, AVT AMICO FAMILIARI CONSCRIPTA, SED PER F. LAVRENTIVM SVRIVM MVTATO STYLO, ABSQVE HISTORIÆ detrimento, redacta in compendium.

ANN. 590.

I. EBRVLPHVS vir nobilis, parentes habuit illustres. Nutritus est autem in aula * Regis Franciæ, tantamque præsetulit modestiam & humilitatem, vt in palatio magnum obtineret locum, quemadmodum ipse nobis exhortationis causa dicere consueuit. Cum autem esset opulentus, & literis bene eruditus, atque sapientiæ studiosus, diuino in ipso crescente feruore, libros scripturæ diuinæ cœpit euoluere, vt sciret sanctorum patrum res gestas, atque inde disceret, qua ratione posset ipse quoque placere Deo. Vbi autem in sancto Euangelio legit ea verba Saluatoris, Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Itemque illa, Qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit: ille animo compunctus, relictis omnibus, pauperibus ea largitus est. Vxorem autem suam Christi ancillis commendauit, vt eam cælestibus imbuerent disciplinis. Nec vero contentus reliquisse patriam charosque parentes, & facultates omnes, etiam barba & capite raso, cum tribus religiosis viris celerrime ad eremum properauit, & inter opaca nemorum, loco, quem * Oximensem vocant, latitauit. Et quidem Angelo duce, repererunt fontes egregios, quæ eis causa fuit Deo vberes gratias agendi, qui nunquam spernit sperantes in se.

29. DECE. * Childeberti

S. Ebrulphi humilitas.

*Luc. 9. *Matth. 19.*

Omnia sua dat egenis.

* *Oxoniensem*

II. COEPERVNT autem ex virgultis construere sepem, & intra illam tugurioli in, in quo commorarentur. Erat vero locus procul ab hominum habitatione separatus: cumque ad eos venisset vir quidam, miratus est conatum eorum, quod

In eremo degit cum paucis.

rum, quod sciret Sueuos crebras illic facere irruptiones, & prædas agere: tum quoque locum esse incultum, sed neq; opportunum culturæ. Quod cum eis obiiceret, illi responderunt: Nos huc, mi frater, accessimus, vt ploremus peccata nostra, fretique auxilio Domini nostri Iesu Christi, non timemus incursus hominum. Tu vero, si sapis, resipisce iam, & ad meliorem frugem te recipe. Tum ille compunctus corde, domum abiit, & mane reuertens, tres eis panes subcinericeos attulit, & sauum mellis: iunctusque illis, monachus effectus est. Sed cum latere non posset gratia Dei, per illos operans, quidam ad eos crebro veniebant, resque necessarias apportabant, atque illorum sermonibus pie instituti, domum redibant. Permulti autem facti sunt perfectissimi monachi.

Multi apud eum fiunt sanctissimi monachi.

ACCIDIT interim, vt pane deficiente, pauper quidam eleemosynam peteret. Iubenti beato Ebrulpho, vt ei daretur eleemosyna, minister respondit: Non habeo, pater, nisi dimidium panem. At ille: Nihil hæsites, fili: sed memineris propheticæ illius sententiæ, Beatus, qui intelligit super egenum & pauperem: in die mala liberabit eum Dominus. Datus est igitur panis pauperi, nec diu post adest quidam præ foribus cum iumento, pane, vino & caseo onusto. Atque ab illo die nihil defuit eis, quod est necessarium. Porro duo sæui latrones alterius prouinciæ eo aduentantes, porcos furari nitebantur: sed interim dum per eremum cursitant, eos inquirentes, iam defessi, audiunt signo dato euocari monachos ad laudes Domino promendas. Itaque tremefacti, relictis porcis, ocyus se conferunt ad virum Dei, confitenturque crimen suum: factique sunt eg egregii monachi. Postquam autem longe lateque peruagari cœpit fama sanctitatis Ebrulphi & monachorũ eius, & quanto studio colerent Deum, homines locupletes & religiosi aliarum regionum, illorum exemplis compuncti petierunt à venerabili patre Ebrulpho, vt ipsorum impensis monasteria exædificaret. Ille non impiger, sed cupiens augere talenta à Domino ipsi tradita, quindecim monasteria virorũ & fœminarum condidit. Deinde ad monasterium suum reuersus, cum permultis monachis in Dei seruitio permansit immobilis. Domicilium aũt eius nihil à pastorũ tugurio differre videbatur. Per eius circuitũ degẽtes monachi à dextris & sinistris, ita vt vtrinq; essent cellulæ mille quingentæ: quas ille crebro inuisere solebat, mulo vel asino subuectus. III.

Psal. 40.

XV. monasterium exstruit.

CVMQVE annos viginti & vnum illic habitassent, læua pestis locum inuasit. Tum vero sanctus vir nequaquam, vt solent mercenarij, fugit, sed fratrum animos confirmabat, hortabaturq; eos, vt pararent se venienti iudici, qui redditurus est vnicuiq; iuxta opera sua. Videte, inquit, ne sponsus reuertens à nuptiis, inueniat vos dormientes, sed vigilantes in operibus bonis. Cumq; crassaretur pestis, vnus ex fratribus sublatus est sine communione: dicebatur autem Ausbertus. Vbi autem eum obiisse didicit B. Ebrulphus, sciscitabatur num Eucharistiam percepisset. Ministro eius id negante, infremuit spiritu, oransq; & lachrymans venit ad lectum eius, aitq; ad defunctum: Eheu frater, cur abiisti sine communione? Ille tanquam à somno expergefactus, paululum apertis oculis, Tu es, inquit, domine? Vir Dei respondit: Ego sum: sed dic mihi, vbi interim fueris, & quid videris. Et ille: Reuocasti me, inquit, à labore itineris, quo me crucibat aduersarius. Et vir sanctus, Vis, ait, Eucharistiam accipere? Respondit: Volo. Cumq; corpus & sanguinẽ Domini accepisset, rursus pacis somno obdormiuit. Alius quidam ex famulis, sacro Natiuitatis Domini nostri Iesu Christi die, vita functus, à sanctissimo patre iussus est ad cœmeterium sepeliendus deferri: qui cum expletis Missarum solennijs feretro exportaretur, rediuiuus apparuit: apertisq; oculis petiuit reduci ad monasterium. Credo, inquiens, virtute Natiuitatis Iesu Christi ac interuenientibus patris nostri Ebrulphi meritis, vitæ spatium mihi prolongatum esse. Qui à patre perhumaniter exceptus, & pristinæ vocationi restitutus, permultos ibidem superuixit annos. Migrarunt tunc ad Dominum septuaginta & octo fratres: ex familia vero innumeri: sed Domino miserante, pestis sopita est. Non cessauit autem beatus Ebrulphus pro animabus illis Dominum nocte ac die deprecari. IV.

Rom. 2.

Vide rẽ admirandam, defunctus reuiuiscit. Item alius.

SOLEBAT vir sanctus, post collectas fratrum in lecto quieturus, clam accire ministrum suum, qui ei legeret quippiam. Summo enim studio tenebatur intelligendi scripturas vtriusque Testamenti, vt in eum quoq; quadraret illud propheticum, In lege Domini meditabitur die ac nocte. Prolixas quotidie Domino preces offerebat, spẽ suam in illo defigens. Cum sacerdotibus quoq; oblationes suas quotidie Domino offerre studebat: porro Dominicis diebus sacerdotes coram illo tria faciebant sacrificia. Erat ei vultus præclarus, canitie fuit venerabilis, charitate plenus, fortis in vigiliis, in abstinentia iucundus & hilaris, in rebus duris patiens, erga peccantes humanus & misericors, corpore castus, sobrius & humilis. Annis singulis ter caput tondebat: nunquam reddidit malum pro malo: prospera & aduersa æquo ferebat animo. Si quod ei ablatum esset damnum, semper illud erat in ore, Dominus dedit, Dominus abstulit, sit nomen Domini benedictum in sæcula. Cum accederent eum, qui inter se discordes essent, optimis sermonibus ita eos demulcebat, vt concordes recederent. Omnes ad ipsum venientes, nobiles, ignobiles, pauperes & peregrinos iucundo vultu & cum gratiarum actione excipiebat, nec facile sine aliquo quamuis exiguo munusculo à se dimittebat. Multi homines sæculares febre correpti, petebant à ministro eius funiculos, quibus vir beatus se cingeret, aut quippiam ex vestimentis eius: & quotquot cum fide accipiebant, sanabantur. Quædam religiosa fœmina morbo affecta, per nuncios petiit fimbrias vestimenti eius. Is acceptis, cum multis venit ad eum incolumis. V.

Psal. 1.

Virtutes eius.

Iob. 1.

Nota vim etiam vilium rerum quibus ipse esset vsus.

BIS in anno pendebat ex voto tributum Domino Deo, puta in Christi Natiuitate, & tertio die ante Pascha: quibus diebus centum argenti solidos dabat pauperibus: quod tamen etiam alias pro viribus faciebat. Pauperculus quidam ex alia regione, morbo valde confectus, venit ad eum eleemosynam petiturus. Illum vir Dei conspicatus, Et quomodo, inquit, frater, tantum potuisti explicare iter exhausto corpore? Illo dicente, se inopia compulsum id fecisse, ait vir Dei: Præstat te hic manere, quã alicubi canibus lacerãdũ offerri. Mãsit igitur, & breui proficiẽs, cœpit hortũ colere: deinde verus factus est monachus. Alius quidã rebus pauper, sed corpore incolumis, cõtractum se simulauit, vt plus cæteris acciperet à viro Dei. Vbi aũt accepit aliquid ab eo, mox febre percussus, intra paucos dies expirauit. VI.

Punitur diuinitus homo simulator.

CVM iam vir sanctus octogesimum ætatis annum excessisset, sicut ab ipso didicimus, cupiebat dissolui, & esse cum Christo: dicebat enim infidelem esse seruum, qui nolit venire in conspectum Domini sui. Incidit autem in morbum grauem, sed corroborante eum Spiritu sancto, non sensit dolorem, sed iacebat afflictus. Nec vero quicquam esculentum aut poculentum sumere potuit, præter aquam solam. Paulo post venerunt ad eum quidam viri spectabiles, vinum secum afferentes, vnde parum hausit, atque ita sine cibo vixit dies quadragintaseptem, nisi quod Christi corpus & sanguinem percipiebat. Et nihilominus tanquam bene satur non cessabat prædicare fratribus verbum Dei. Rogantibus eum fratribus, vt parum cibi caperet, ille respondit: Quæso, fratres, ne huius rei mentio fit: mihi enim fastidium parit. Vt autem liceat mihi paululum quiescere, foras egredimini. Deinde vertens se ad parietem, Dominum deprecabatur, mentem ad cælestia subleuans. Quas autem preces solebat sanus fundere, eas volebat ab aliis coram suis persolui. Dicentibus vero fratribus, Cur nos, pater, in alienas tradis manus? aut quid nos, te decedente, facturi sumus? ille respondit sententia memorabili: Maneat inter vos animorum coniunctio & charitas, nec quisquam vos diripere poterit. Sit in vobis spiritalis dilectio, & quod promisistis Deo, id implere studeatis. Precum vestrarum pensum lubentes persoluite, castitatem sectemini, iucundam fugite, inuicem vos ad bonum cohortemini, hospites & peregrinos benigno animo excipite propter eum, qui dicturus est, Hospes fui, & collegistis me.

Sola Eucharistia sustentatus vir sanctus.

Hortatur fratres, vt maneant in charitate. *Matth. 25.*

CVMQVE appropinquaret migrationis eius tempus, die quintodecimo ante Christi Natalem, hora diei VII. tertia, anima eius excessit è corpore. Orantibus autem fratribus pro anima eius cum lachrymis, paulo post reuixit: quod quidem illo die ter ita accidit. Deinde diebus octodecim superuiuens, in pauperes multa contulit, itemque

Mortuus, & iterum reuiuiscit.

ítemque in monasteria, pro cuiusque ratione & conditione. Porro quarto Calendas Ianuarij temporibus Rodoberti Episcopi * Sagiensis, anno duodecimo Childeberti Regis, fratribus valedicens, alacri & angelico vultu, Abrahæ sinu receptus, migrauit ad Dominum, conditusq: honorifice est in Ecclesia beati Petri Apostolorum principis, quam ipse exstruxerat. Contigit tum miraculum minime reticendum. Diaconus quidam, qui viro sancto charus fuerat ob vitæ sanctimoniam & virtutes, cum multis lachrymis dixit: Cur me, pater, deseruisti? Cur mihi non licuit prius sepeliri, quam tu exires à corpore? Eadem vero nocte, cum esset postridie sepeliendus beatus Ebrulphus, meritis illius Domino spiritum ille tradidit, & sunt ambo pariter ad sepulchrum deportati. Magna deinde per seruum suum Ebrulphum Dominus miracula effecit in laudem & gloriam nominis sui: qui viuit & regnat per infinita secula, Amen.

Migrat ad Christũ & sepelitur.

Miracula.

MARTYRIVM S. MARTYRIS ANYSIÆ, QVÆ EST THESSALONICÆ, EX SIMEONE METAPHRASTE: HABETVR 5. TOMO ALOYSII.

AN. 290.

I. TEMPORE Tyranni Maximiani, puella quædam nomine Anysia, nobili loco nata Thessalonicæ, alebatur apud diuites & fideles parentes, erudita in timore Domini, magis virtutibus quam ætate proficiens. Et primum quidem parentes eam magis dogmatibus pietatis nutriuere, quam lacte. Postquam autem ætatem transiit puellarem, videreturque puellæ grauitas & decus maius quam sperassent, eam solidioribus disciplinis erudiebant. Illi vero cum, vt quæ bono esset ingenio prædita, facile apprehenderet, fructus dignos disciplinæ actione proferebat: cumque vere cælestes & Angelicos plane haberet spiritus, insignis pulchritudo micabat ex oculis. Magna autem ex parte domi latebat. De iuuentute vero sæpissime conquerebatur, dicens: O infidiosam ætatem, quæ aut lædit, aut læditur. Pulchra res est senectus. Hei mihi: longitudo temporis me mœstitia afficit, quæ tamdiu separat à cælestibus. Et vt semel dicam, nunquam intermittebat Christum vocare ad suum auxilium, & genua flectens, solum adspergebat lachrymis.

30. DECE. Patria S. Anysiæ.

Dolet se differri à cælestibus.

II. INTEREA autem cum parentes decessissent, accepta hæreditate, cogitabat, quomodo vteretur iis, quas habebat, diuitiis. Erant vero congesti maximi auri & argenti thesauri, amplæ possessiones, multi pecorum greges, seruorum & ancillarum multitudo innumerabilis, vestis sumptuosa & magnifica, & ex auro contexta, & serica, mundus aureus, exornatus omni genere gemmarum, magnitudine resplendens & pulchritudine. Hæc videns sanctissima Anysia, dicebat: Quomodo saluæ esse poterimus in tantis terrenis copiis? Quomodo caput draconis exuemus? Age aduersus ipsum vtar eius inuentione. Ille quotannis se exuens, renouatur: exuamus ergo nos quoque varias diuitias. Eæ enim diuitiæ magis puniunt eos, qui illis male vtuntur: eos, qui ipsas accumulaueruntmulctant rabie immedicabili: parcos autem & illiberales suis laqueis & retibus implicant. Agrorum possessio suggerit indignationem, & infidam vectigalium exactionem, proferens trutinas falsas & falsa pondera. Vestes docent se perperam & nequiter gerere, resoluique & diffundi deliciis. Torques & monilia efficiunt, vt ceruix superbe erigatur, & vt quæ laudibus trahitur, videri desideres. Age ergo piis pie vtamur, beato Matthæo parentes. Dominatum in eas obtineamus secundum naturam, priusquam eæ dominentur nobis præter naturam: efficiar vere domina, eas sancte administrans: simul & declinans ea, quæ ex eis oriuntur, vitia, & custodiam excogitans tutissimam, in viduarum, orphanorum & mendicorum ventrem tanquam thesaurum eas recondens. Idoneus fideiussor, Dominus vniuersorum, non ad duplum vsque solummodo augebit sortem, sed ad centuplum vsque cum vita æterna mihi fœnus adiiciet. Pie cõsumamus: tuto enim recipiemus. Venundatis omnibus, crucem acquiramus: Christum expediti sequamur: ipsam terram statim cum terra relinquamus, cælos cum Angelis habitemus. Fugiamus periculosam vitam, & probris plenam: & desideremus certamen, quod superat rationem. Cum iis, quæ non patiuntur interitum, permutemus ea, in quæ cadit interitus. Maxime venerandæ sunt nuptiæ, quæ corruptionem nequaquam conciliant: permaneamus integræ: ei qui formauit, purum figmentum conseruemus: à reprehensione alienum Christi custodiamus signaculum. Agnoscat Dominus sigilla virginitatis: clausum inueniat hortum, cum accesserit. Præbeamus fontis fluenta minime perturbata. Nunc cum sint nundinæ, negociemur. Persecutio & afflictio mihi gloriam concilient. Præsides & supplicia, in paradisi delicias: custodia & flagella, in Christi nuptialem thalamum introducant. Non solum sunt virorum coronæ, sed etiam mulierum.

Ingentes ei à parentibus relinquuntur opes.

Seipsam hortatur ad exuendas diuitias.

ἀποθέμενα.

Hortatur seipsam ad seruandam virginitatẽ.

III. ET hæc dicens, orabat cum lachrymis: Domine Iesu Christe, lux vera, fons immortalitatis, radix incorruptionis: qui mysterium virginitatis in vtero concepisti: qui matris nomen nulla labe inquinatum custodisti: bone Domine, præsta ne virginum chorum deseram, ne excludar thalamo: sed me refer in numerum virginum prudentum, & dignare me Domine, vt lampadem ferens, victis, quæ inquinari nequeunt, certaminibus glorificer. Hæc cum dixisset sanctissima Anysia, statim omnia venundedit, non tanti quanti erat vnumquodque, nec vt solet fieri in contractibus, exquisite examinans: sed hoc solum dicebat emptori: Est mendicorum & egenorum: da iustum precium, vt simul quoque aliquam tibi offeras mercedem emens, & effectus iustus Dominus. Hæc autem dicebat, non quod vellet multiplicatum accipere precium: sed in hoc quoque habens zelum pietatis, & ei qui emebat, mercedem concilians. Non enim tantam curam gerebat venditionis, quantum curabat, vt recte & ex virtute nil possideret. Cumque omnia in aurum redegisset, illa ea per se dabat, non solum præbens, sed alia etiam officia adhibens: in omnem custodiam ingrediens, & quemlibet qui in vinculis erat damnatus, consolans: eius qui tortus fuerat, vibices infusionibus curans & vnctionibus: quemlibet ægrotantem & in lecto decumbentem inuisens, & eius curam gerens: compita & vicos obiens, & iis qui in eis iacebant, manum præbens, dicebat: Ne deliciæ sint mihi diuitiæ, quæ ne aquæ quidem gutta dignæ habentur in tempore iudicij. Non sationis laborem, sed messis diuitias, visione apprehendebat. Et cum ad obolum vsque omnia distribuisset, & nihil sibi reliquisset, se in quadam continebat domuncula, quæ superius habebat tabulatum, operans manibus, & quo opus habebat, sibi alimentum suppeditans, conuenienter sententiæ beati Pauli Apostoli, qui dicebat: Ociosus autem non manducet. Christiano vero germanum, & quod impediri non potest, nutrimentum, sit labor suarum manuum.

Precatio eius ad Christum.

Vendit omnia sua.

Vide in quos vsus suas expendit facultates.

1. Thess. 3.

IV HÆC cum dixisset, precibus deinceps vacabat & orationi, ieiunium quasi carnis quodammodo expers producens. Deinde validissimæ se assuefaciens exercitationi, diem quidem consumebat in lectionibus, noctem autem in psalmis & precibus: pro lecto, solo: pro veste stragula, storea & sacco vtens: breuissimo somno contenta, à phantasia libero & insomniis. Dicebat enim: Malum est mihi, dormire, cum meus inimicus vigilat. Plures vero fundebat lachrymas, quam erat potus quem bibebat: & gemitus ac suspiria erant plura, quam verba. Vincta autem erat tanto

Obseruatio eius exercitia.